

Αἱ ἐλπίδες ἐν γένει ἐλαττοῦνται, τῆς ἐξαντλήσεως ὀλο-
ν ἐξανούσης.

Μόνον τὸ θάρρος τοῦ ἀσθενοῦς δὲν ἐλαττοῦται, οὔτε πα-
ραπόνομένου, οὔτε μεμψιμοιροῦντος, οὔτε δεικνύοντος τί-
ποτε ἄλλο πλὴν κοπώσεως ἠθικῆς καὶ ἀπογοητεύσεως.

Προχθὲς ἐπλησίασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐθεάτο. Ὅσοι
ἔτυχε νὰ τὸν ἴδωσι, συνεκινήθησαν τόσον, ὥστε ἤκούσθησαν
καὶ ζητωκραυγαί.

ΟΙ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ

Ἐδικάσθησαν καὶ κατεδικάσθησαν οἱ ἥρωες τῆς δυναμί-
τιδος ἀναρχικοὶ τῆς Λυών. Ὁ σπουδαιότερος ἐξ αὐτῶν εἶνε
ὁ Ῥώσσος πρόσφυξ, πρίγκηψ Κραπότκιν.

Ἠρνήθη ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τὴν Διεθνή, ἥτις, εἶπεν, ἔ-
παυσεν ὑφισταμένη. Ἄλλ' ἂν ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ Διεθνή, θὰ
ἐνόμιζεν, εἶπε, τιμὴν του ἐὰν ἦτο μέλος συνδέσμου τὸν ὁ-
ποῖον ὁ Γαριβάλδης ὠνόμασε «τὸν ἥλιον τοῦ μέλλοντος»

Ἐξιστόρησεν ὅλην του τὴν βιογραφίαν πῶς ἀπὸ στρατιω-
κοῦ ἀνέλαβε γεωγραφικὴν ἐξέτασιν τῆς Ῥωσσίας, πῶς κατὰ
τὸ κοινωνιστικὸν κίνημα τοῦ 1872 ὑπελήφθη ὑπαπτος καὶ
ἐφυλακίσθη, πῶς ἤλγει βλέπων τί ἐπασχον οἱ καταδικοὶ
ἐκ τῶν ὁποίων ἐννέα παρεφρόνησαν καὶ ἐνδεκα κητοκτόνη-
σαν, πῶς ἀσθενήσας καὶ αὐτὸς μετηνέχθη εἰς τὸ Νοσοκομεῖον
ὅθεν καὶ ἐδραπέτευσεν.

Δραπετεύσας κατέφυγεν εἰς Ἑλβετίαν. Ὅταν ἐξερράγη-

σαν αἱ ταραχαὶ εἰς Λυών, αὐτὸς εὐρίσκειτο εἰς Λονδίον,
ἐπομένως οὐδόλως ἐνέχεται εἰς αὐτάς. Κακῶς τὸν παροῦ-
σιάζουν ὡς ἀρχηγὸν τῶν Οὐδενιστῶν.

Ἐπὶ τέλους εἶπεν ὅτι ἡ κοινωνικὴ ἐπανάστασις παρα-
σκευάζεται, ὅτι πρὶν ἢ παρέλθῃ μία δεκαετία θὰ ἐκραγῇ
καὶ συνέστησεν εἰς τὸ Δικαστήριον νὰ συμπαθῇ πρὸς τὰς
ιδέας τῶν ἐργατικῶν τάξεων

Οὐχ' ἤτιον κατεδικάσθη μετὰ τριῶν ἄλλων εἰς πενταετῆ
εἰρκτὴν, πρόστιμον δισχιλίων φράγκων, δεκαετῆ ἀστυνομι-
κὴν ἐπιτήρησιν, καὶ πενταετῆ στέρησιν τῶν πολιτικῶν δι-
καιωμάτων.

Ἄμα ἐξεδόθη ἡ ἀπόφασις, αἱ γυναῖκες τῶν ὑποδικίων
ἄφησαν γοεράς φωνάς, ὤρμησαν νὰ πέσουν εἰς τὰς ἀγκά-
λας τῶν συζύγων των, ἀλλ' ἀνεχαιτέσθησαν ὑπὸ τῆς φρου-
ρᾶς. Ἡ πρίγκηπισσα Κραπότκιν ἐξῆλθε τοῦ δικαστηρίου
στηριζομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τῆς διαβοήτου ἐπαναστά-
τιδος Λουίζας Μισέλ, αὐτῆς ἐκείνης ἥτις ἐδίδαξε τὴν ἀ-
περγίαν τῶν γυναικῶν εἰς μερικὰς φυσιολογικὰς ἀνάγκας
τῶν ἀνδρῶν, ὅπως ἀναγκασθῶν οἱ τελευταῖοι νὰ παραχω-
ρήσουν εἰς τὰς πρώτας πλήρη τὰ πολιτικὰ των δικαιώ-
ματα.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΚΘΕΣΙΣ

Εἰς τὴν κοιτίδα τοῦ Ῥαφαὴλ καὶ τοῦ Μιχαὴλ Ἀγγέλου
εἰς τὴν αἰωνίαν Ῥώμην, ἤνοιξε τὰς αἰθούσας τῆς Διεθνῆς
Ἐκθεσῆς, ἥτις καὶ πάλιν θ' ἀπασχολήσῃ τὸ καλλιτεχνικὸν
μέρος τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου.

Τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν θέλει ἐπισκεφθῆ ἐπ' ὀνόματι τοῦ

— Πῶς τὸ ἴδιον;

— Τὸ ἴδιον, ὅταν σοῦ λέγω νὰ μοὶ ἀνοίξης, εἶναι ὡς νὰ
σοῦ κρούουν τὴν θύραν ἀπ' ἑξῶ.

— Δὲν τὸ ἐνοῶ αὐτὸ, εἶπεν ἡ Ζηνοβία. Ἄλλ' ἂν σοὶ εἶπε
νὰ ἐξέλθῃς ἡ ἡγουμένη, τώρα θὰ φανῇ. Ἔχε ὑπομονὴν μίαν
στιγμὴν.

Καὶ ἡ Ζηνοβία ἔλαβε τὸ κουκούλιόν της καὶ ἐξῆλθεν ἐκ
τοῦ κελλίου, ἵνα ἀπέλθῃ εἰς τὸν ναόν.

Ἡ Αὐγούστα δὲν εἶχε ἄλλην ἰσχὺν, ὅπως ἀντισταθῇ. Ἄλλ'
ἔβλεπε τὰ σχέδιά της ματαιούμενα. Οὐδεμίαν πιθανότητος ὅτι ἡ
ἡγουμένη ἐμελλε νὰ χορηγήσῃ ἀδειαν, ὅπως ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ μό-
λις ἡ Ζηνοβία ἀπεμακρύνθη καὶ τὸ βλέμμα της, τῆδε κάεισε
ἀλλοφρόνως πλανώμενον, τυχαίως ἐστράφη ἐπὶ τοῦ εἰκονοστα-
σίου τῆς Ζηνοβίας τοῦ φωτιζομένου ὑπὸ μικρᾶς κανδήλας,
καὶ εἶδε τὰς κλείδας τῶν πυλῶν κρεμασμένας ἐξ ἡλίου ἐπὶ
τοίχου παρὰ τὰς ἀγίας εἰκόνας. Πάντα εἶχε σκεφθῆ ἡ Ζη-
νοβία, ἀλλὰ δὲν προέβλεψε νὰ λάβῃ καὶ τὰς κλείδας μεθ'
ἑαυτῆς. Ἡ δὲ Αὐγούστα ἄμα ὡς εἶδε τὰς κλείδας, δὲν προέ-
λαβεν οὔτε νὰ σκεφθῇ, οὔτε ν' ἀποφασίσῃ, ἀλλ' ὤρμησε καὶ
τὰς ἀπέσπασεν εὐθύς, ὡς νὰ ἐφοβείτο μὴ ἐμφανισθῶσιν ἀ-
καριαίως, ὡς μαγικὴ ὄπτασις. Ἐλαβε κηρίον τι ἐκ τοῦ εἰ-
κονοστασίου, τὸ ἦναψεν ἐκ τῆς κανδήλας, καὶ σπύσασα εἰς
τὴν πύλην προσήρμησε. τὴν μικροτέραν κλείδα εἰς τὸ κλει-
θρον τῆς ὀρθοθύρας, τὴν ἔστρεψε μὲ δύναμιν, ἀνέσυρε τοὺς
βαρεῖς σιδηροὺς μοχλοὺς, ἤνοιξε τὴν ὀρθοθύραν καὶ κύψασα

καὶ συσπειρωθεῖσα ἐξῆλθεν. Ἡ δὲ Ζηνοβία κατ' ἐκείνην τὴν
στιγμὴν μόλις εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὸ Καθολικὸν καὶ ἐξετέλει
τὰς νενομισμένας προσκυνήσεις εἰς τὰς ἀγίας εἰκόνας. Ὅτε
δὲ μετὰ τὴν ἀρνητικὴν ἀπάντησιν τῆς ἐκπλαγείσης ἡγουμέ-
νης ἐπανῆλθεν εἰς τὸ κελλίον της δὲν εὗρε πλέον οὔτε τὴν
Αὐγούσταν οὔτε τὰς κλείδας, ἀλλὰ τὸ κελλίον της μόνον καὶ
αὐτὸ σκοτεινόν, διότι ἡ Αὐγούστα ἐν τῇ σπουδῇ της, ὅπως
προσθάσῃ νὰ λάβῃ τὰ κλειδιά, πρὶν ἢ ἐπανέλθῃ ἡ Ζηνοβία,
καὶ γείνη ἀφαντος, εἶχε σβέσει τὴν κανδήλαν, ἄμα ἀνάπτουσα
τὸ κηρίον ἐξ αὐτῆς, καὶ οὕτω τὸ κελλίον τῆς ἀδελφῆς θυρω-
ροῦ εἶχε μείνει ἐν ψηλαρητῷ σκότει, ὁμοίω μὲ ἐκεῖνο, ὅπερ
ἡ Ζηνοβία ὑπόπτειεν ὡς ὑπάρχον εἰς τὴν Κόλασιν, ἀλλὰ
δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ φαντασθῇ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

ΠΟΥ ΥΠΑΓΕΙ;

Καθ' ἣν ὥραν ἡ Αὐγούστα ἐξῆλθε λάθρα ἐκ τοῦ Μονα-
στηρίου καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν παραλίαν ἀγούσαν ἐδδὸν (ἀ-
παῖγε δὲ ἡ μονὴ τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ δισχιλία βήματα ἀπὸ
τῆς παραλίας), πλοιαρίον τι εἶχε προορμισθῆ εἰς τὸν αὐτὸν
ἄρμον, πρὸς τὸν διευθύνετο ἡ νυκτοβάτις αὐτῆ, καλούμενον μὲ
τὸ αὐτὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ. Ἀκάτιόν τι ἀποσπασθὲν
ἐκ τοῦ πλοιαρίου προσήγγισεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἀπεβίβασε

Μη Χάνεσαι ὁ ἐν Bari νῦν διατρίβων ἀνταποκριτής μας **Ἄγγελος Γιαννόπουλος** εἰδικώτατος περὶ τὰ καλλιτεχνικὰ μάλιστα, ὅστις θὰ μᾶς στείλῃ σειρὰν πανοραμιαστικῶν ἐπιστολῶν τῆς ἐν λόγῳ καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ

- Ἄ καυμένη, δός μου ἓνα σιγάρο... τὰ ξέχασα τὰ δικά μου σ' τὸ σπῆτι.
 — Ὅριστε.
 — Εὐχαριστῶ.
 — Θέλετε φωτιά;
 — Ἄ! ὄχι... ἔχω μαζί μου σπέρτα... θέλετε νὰ σὰς δώσω;
 — Τί;... σιγάρα;
 — Ὅχι δὲ... σπέρτα.

A... Σιγάρο;... εὐχαρίστως!... Ἄ! διάβολε, ξέχασα, δὲν τὴν πῆρα μαζί μου τὴν σιγαροθήκην μου.

B. Τί... δὲν πειράζει... Ἄρκει ἡ διάθεσίς σου.

A. Ἄ! τίποτε... τίποτε...

Καὶ μετ' ὀλίγα βήματα ὁ A. ἀποχωριζόμενος βγάζει ἐκ τοῦ θυλακίου του γεμάτην ὡς τὰ χεῖλη τὴν ὠραίαν σιγαροθήκην του καὶ καπνίζει ἠδονικώτατα.

— Μπᾶ! ποῦ ἀκούμπησες; Εἶσαι καταλερωμένος ἀπὸ πύσου.

— Βρὲ ἀδελφέ, αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ τῶν ξενοδοχείων εἶναι ἀπρόσεκτοι... μού περιέχυσε μιὰ ὀλόκληρη σούπα.

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ; Τοῦχεις δώσει μπογαμᾶ;

— Ὅχι.

— Ἐ! ἡ σούπα ἦτο ὁ μπογαμᾶς σου!

— Ἀλήθεια, ἔμαθα πῶς ἀρραβωνιάσθηκε ἡ κόρη σας;

— Καλὲ εἶναι τόσος καιρὸς ποῦ δὲν εἶναι πιά ἀρραβωνιασμένη.

— Καὶ γιὰτί χάλασαν οἱ ἀρραβῶνες;

— Γιὰτί;... Γιὰτί ἐν τῷ μεταξύ ἡ κόρη μου καὶ ὁ γαμβρός μου πανδρεύθηκαν.

Μεταξὺ δύο νεοσυλλέκτων ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ τάγματος:

— Τὸν γνωρίζεις τὸν ἀντισυνταγματάρχην;

— Ὅχι.

— Τὸν ταγματάρχην;

— Οὔτε.

— Ἐ! νὰ σοῦ 'πῶ νὰ τοὺς μάθης; ὁ κύριος ἀντισυνταγματάρχης εἶναι λιγάνι πιὸ παχὺς ἀπὸ τὸν κύριον ταγματάρχην.

Διδάσκαλος. Βρὲ γιὰτί δὲν κτενίζεσαι; Δὲν ἔχετε χτένι σ' τὸ σπῆτί σας;

Μαθητῆς (κλαίων). Ἐχομε, μὰ... δὲν... ἔχει... πιά δόντια.

δύο ἀνθρώπους. Ἡ παραλία ἦτο ἔρημος. Ὁ βενετικὸς στόλος εἶχε καταπλεύσει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰς τὴν νῆσον, ἦτο προσωρισμένος κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν λιμένα τοῦ Νεοχωρίου, δύο ἢ τρία στάδια ἀπέχοντα ἀπὸ τοῦ ὄρου τοῦ Ἀγίου Κοσμά, ἀλλὰ κρυπτόμενον ὀπισθεν μικρᾶς προεξοχῆς γῆς, σχηματιζούσης ἀπορροῦ ἀκτὴν, εἰς τῆς τὰ ὕψη γλαυκῆς καὶ λάροι ἡμιλλῶντο καὶ ἤριζον, τίνες πρῶτοι νὰ στήσωσι τὴν φωλέαν των, ὡς ἐν μεταίχμιῳ τῆς θαλάσσης καὶ τῆς ξηρᾶς. Οἱ χλευαστικοὶ κρότοι τῆς τρικυμίας ἠκούοντο ἐκείθεν ἐνούμενοι μετὰ τοὺς θρηνώδεις κοασμοὺς τῶν ἀγρίων πτηνῶν καὶ μετὰ τὴν μεμακρυσμένην ὕλακὴν τῶν ἀνέμων. Σαρκαστικὴ σιγὴ ἐβασίλευεν ἐκεῖ, ὡς νὰ προσκάλει τὸ πολυθύρυσον τῆς ἡμέρας ἐν ταῖς πόλεσι καὶ νὰ ἐλεγεν ἐγέρθητι ἀντολμᾶς! Ἡ νύξ ἐκείνη εἶχε τι ἐξόχως μυστηριώδες καὶ πένθιμον, καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐνέκλειεν προφητεῖαν ἢ γρίφον τινα, μέλλοντα νὰ ἐξηγηθῇ ὅσον οὐποῦ.

Ἡ Αὐγούστα περιετυλίχθη εἰς τὸ σάλι τῆς καὶ κατέβη βαδίζουσα ταχέως πρὸς τὴν παραλίαν. Ἠτοιμάζετο νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ μονοπάτιον τὸ φέρον εἰς τὸν μέγαν λιμένα καὶ μακρυνθῇ ἀπὸ τῆς ἀγρίας ἐκείνης τοποθεσίας. Ποῦ διευθύνετο; Ὁ ρυαξ κατὰ τινα ποιητὴν, ἀπαντᾷ πρὸς ὀμίαν ἐρώτησιν ὡς ἐξῆς. «Ἐχω παιδρὸς παιδικούς λογισμούς, τοῦτο με ὠθεῖ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀγνοῶ δὲ πού». Ἄν τοῦτο ἀληθεύῃ περὶ τῶν παιδρῶν λογισμῶν παιδίων, τί νὰ εἴπῃ τις περὶ τῶν μελαγχολικῶν λογισμῶν τῶν ἀνδρῶν, καὶ μάλι-

στα τῶν γυναικῶν; Ὁ αὐτὸς προσωποποιημένος ρυαξ ἐπιφέρει ἐφεξῆς παρὰ τῷ αὐτῷ ποιητῇ «Ὅστις με ἐξεκάλεσεν ἐκ τοῦ βράχου, φρονῶ ὅτι θὰ εἶναι ὁ ὀδηγός μου». Ἀλλὰ τὸν ρυακα τὸν ἐξεκάλεσέ τις ἐκ τοῦ βράχου. Τίς ὅμως ἐξεκάλεσε τὴν γυναῖκα ταύτην ἐκ τοῦ ἡσυχαστηρίου, ἔνθα εἶχε καταφύγει ὅπως εὖρη ἀνάπαυσι;... Ἄν ὁ ρυαξ ὀμιλεῖ οὕτω, τί θὰ εἴπῃ ὁ χειμᾶρας, ὁ πλήθων ἐν καιρῷ χειμῶνος; Καὶ εἴπῃ ὁ καταρράκτης, ὁ καταφερόμενος μετ' ὀρηκτικοῦ πατάγου ἀπὸ τοῦ ὕψους ἀποκρήνου βράχου καὶ χυνόμενος εἰς τὴν κοιλάδα, εἰς τὴν γῆν, εἰς τὰ ὑποχθόνια; Ἀμφότεροι θ' ἀπαντήσωσιν εἰς τὴν γλῶσσάν των. Ὁ εἰς διὰ τῆς τυνεχούς καὶ μονοτόνου ἰαχῆς του, ὁ ἕτερος διὰ τῆς καταπληκτικῆς καὶ ἀνεκφράστου βροντῆς του. Ἀνθρωπίνῃ φωνῇ δὲν δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ διὰ φθόγγων τί θὰ εἴπωσιν.

Ἐν τούτοις ὅτε ἡ Αὐγούστα ἠτοιμάζετο νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσαν εἰς τὸ Νεοχωρίον, ἤκουσε τὸν κρότον τῆς ἑρεσίας τῆς λέμβου ἧτις εἶχε προσεγγίσει εἰς τὴν ξηράν. Ἐστράφη, ἀνεσηκώθη ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν ὑπεράνω θάμινου κούπτουτος τὴν παραλίαν καὶ παρετήρησε τὴν λέμβον. Τότε εἶπε καθ' ἑαυτήν.

— Καλὸν εἶναι, ἀφοῦ εἶναι βάρκα ἐδῶ, νὰ τὴν ναυλώσω νὰ με ὑπάγῃ ἐκεῖ ὅπου θέλω, καὶ νὰ μὴ κάμω τόσον δρόμον. Καὶ ἔκραξεν.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.